

PROP DE VOSALTRES

Els cristians perseguits

Em refereixo als cristians perseguits en l'actualitat. Anònims creients que són vilipendiats, atacats i expulsats de les seves cases, morts per la seva fe en Crist. En tenim uns altres, ja canonitzats, als quals acudim com a intercessors nostres i són models de vida per als altres cristians. No puc oblidar els atemptats indiscriminats que es perpetren al nostre món i que són objecte de comentari i sensates reflexions per part de molts analistes.

Motiva el meu breu i setmanal comentari, l'entrada en el meu correu electrònic de missatges o fotos d'amics i coneguts apel·lant al record de tantes víctimes i a la responsabilitat dels cristians instal·lats en una societat lliure, afable i segura. Hi ha alguns missatges que, amb explicable vehemència, es lamenten de l'oblit o de la indiferència del món occidental davant d'aquesta continuada persecució. Urgeixen que els cristians expressin amb claredat el seu rebuig davant de tanta comprensió i justificació de la mort. Exigeixen sobretot una constant oració perquè Déu estovi el cor dels perseguidors i botxins i enforteixi a les víctimes amb el seu consol per gaudir de llibertat i seguretat o de la glòria eterna per als qui han estat sacrificats per no renunciar a la seva fe. Cap dels missatges que he rebut apel·la a l'odi o a la venjança.

Estic segur que els cristians, que porten en la seva essència el perdó, intenten explicar-se les causes de l'actual situació i recorren, per oferir-ho al món sencer, a la persona, al missatge i a l'obra del Senyor Jesús. No hi ha una altra explicació. Ell va ser perseguit fins a la mort. I ens va advertir als seus seguidors que passaríem pel mateix tràngol. És dur, exigent i injust per als ulls humans. Explicuem sempre amb la seva gràcia i ens sentim acompanyats i enfortits.

Són massa mesos sentint o llegint notícies d'atemptats i morts. És massa evident la injustícia que es comet contra les comunitats cristianes en alguns països que suporten, com a venjança, les conseqüències dels actes d'alguns del món occidental que, al seu torn, s'han mofat de les creences alienes.

Sembla difícil compaginar la llibertat d'expressió amb el respecte a la fe dels creients fins i tot quan s'utilitza l'humor o la vinyeta en lloc de fonamentades explicacions sobre

l'existència de Déu i l'acceptació de l'home.

S'ha visibilitzat en els últims mesos el rebuig a la barbàrie i al crim per part d'immenses multituds en totes les ciutats del món. Amb seguretat això mateix ha creat una consciència major de la importància del respecte a la dignitat humana en tots els aspectes de la vida i una disminució dels fonamentalismes religiosos i els radicalismes laïcistes. Vulgui el Senyor que sigui així.

Als cristians se'ns demana molt més que la manifestació del rebuig. Se'ns demana l'oració per les víctimes i pels botxins sense posar al mateix nivell les actuacions dels uns i dels altres. Se'ns demana mirar constantment la creu de Crist i oferir el perdó. Se'ns demana ser constructors de pau, justícia i llibertat amb la nostra actitud serena, confiada i apresa de les paraules i els fets del Senyor.

La meua responsabilitat pastoral m'urgeix sol·licitar que feu presents en les vostres celebracions les vides dels cristians perseguits. Que no els oblidem mai. Que formin part de la nostra oració personal diària. Que col·laborem amb les organitzacions d'ajuda a persones i comunitats cristianes perseguides.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

ACTUALITAT

Obertura de la Porta de la Misericòrdia a la Granadella

Mons. Salvador Giménez, bisbe de Lleida, el dia 20 de desembre a les 5 h de la tarda, va obrir la Porta Santa de l'església de Nostra Senyora de Gràcia de la Granadella.

Preveres i fidels vam fer l'entrada en processó. Tot seguit es va viure i celebrar l'Eucaristia.

El bisbe Salvador en l'homília ens va transmetre que l'Església, és cridada a viure com una nova etapa de l'evangelització de sempre.

És una crida a la conversió a un canvi de vida vers el rostre de la misericòrdia de Jesús de Nat-

zaret, el Crist. A contemplar-ne el misteri i viure'l personalment, comunitàriament i universalment.

Com a cloenda de la celebració cada persona va presentar la seva salutació i pregària personal al Sant Crist de Gràcia.

«Que siguem capaços de posar-nos en mans de Déu, fer la seva voluntat, apropar-nos al Sagrament del perdó per demanar perdó a Déu i als nostres germans, amb força i comunió i, fem visible a Jesús centre del món» van ser paraules del Sr. Bisbe per a tots.

DIACONAT PERMANENT

La diaconia de la Caritat

El Senyor ens crida a tots els cristians a treballar a la seva vinya on hi ha persones marginades: famílies sense recursos, la soledat de la gent gran i dels malalts, la desesperació que pateixen moltes persones que han perdut el nord de la vida i no troben cap sortida, l'abandó dels infants, matrimonis que es trenquen, persones d'orientació sexual diferent i d'altres que pateixen moltes mancances a la nostra societat. Hem d'obrir les portes dels nostres cors per deixar córrer l'aire fresc de l'Evangeli, per acollir-los i trobar nous camins, que per damunt de les cultures i ideologies religioses i polítiques ens puguem entendre, fugir dels enfrontaments, ja que la diversitat és motiu d'enriquiment. Tots podem aprendre dels altres.

He fet referència a la predicació de sant Esteve i també a la catequització i baptisme de l'eunuc etíop per part de sant Felip i, encara que sigui posterior en el temps (225-257) no podem oblidar a sant Llorenç, diaca i màrtir, patró dels diaques.

Sant Llorenç era un dels set diaques de Roma i home de confiança del papa sant Sixt II, qui el va nomenar administrador dels béns de l'Església i de la distribució d'ajudes als pobres i necessitats.

Les autoritats de Roma reclamaven a sant Llorenç tots els béns de l'Església i aquest va reunir un gran nombre de pobres i necessitats de tot tipus i els presentà a l'autoritat romana com el tresor de l'Església.

Els diaques dedicats a tasques de caritat i d'administració, tindran present l'avís de sant Policarp: «Misericordiosos, amants, caminant d'acord amb la veritat del Senyor, que es féu servidor de tots.»

Mn. Mateu Hidalgo i Sannicolás
Diaconat permanent

Vetlla i Llum de la Pau per preparar el Nadal

La delegació de Pastoral de Joves de la diòcesi va viure un cap de setmana molt intens per preparar el Nadal els dies 18 i 19 de desembre. El divendres abans de festes van celebrar la tradicional vetlla a l'església de Sant Andreu amb la presència de molts joves procedents de parròquies i col·legis i que havien estat convocats sota la pregunta: «**Estàs preparat per rebre el Nadal?**»

La missa va estar concelebrada pel bisbe Salvador i per sis preveres més. La música va ser la protagonista així com la presència d'audiovisuals que anaven proposant missatges. A la part final de l'Eucaristia un grup de joves acompanyats per un «dimoniet» van pre-

sentar, amb l'església a les fosques i de manera escenificada, la lluita del mal que vol apagar en nosaltres la Llum de Jesús, i com el Nadal és la celebració en la qual la Llum de Déu venç amb la misericòrdia, la tendresa i la perseverança.

El dissabte 19 de desembre va ser el torn de rebre la Llum de la Pau. Per primera vegada, la parròquia de Sant Pau de Lleida va organitzar la marxa de la Llum de la Pau amb la col·laboració de la Pastoral de Joves. El recorregut va començar a l'estació de trens on un grup de marxadors van rebre la Llum.

La parròquia de Sant Pau va ser la parada final, en la qual els marxadors van ser rebuts pel seu rector, Mn. Antoni Agelet, i un grup de feligresos. A l'interior de l'església tots junts van pregar i cantar. Finalment, tothom que ho va voler es va poder emportar la Llum a casa amb petites espelmes, com a signe de ser portadors de la Llum de la Pau que és Jesús.

Recepció de Nadal als preveres de més de 75 anys

El bisbe de Lleida va presidir, el 22 de desembre a la sala noble del Palau Episcopal, la tradicional recepció de Nadal del Bisbat que està dedicada especialment als preveres de més de 75 anys i també als treballadors i voluntaris de la Cúria.

Mn. Ramon Prat va ser l'encarregat d'obrir l'acte després de la pregària del Parnostre per felicitar el Nadal.

Després va ser el torn del bisbe Salvador que va destacar que «preveres, treballadors i voluntaris de la Cúria estem tots dins de la mateixa barca, la nostra diòcesi» i va afegir que «es el moment d'alegrar-nos pel naixement del Fill

de Déu i de renovar l'agraïment i la dedicació». També va donar les gràcies a la disponibilitat de tots els presents a col·laborar i va assegurar que «mai em cansaré d'agraïr el que heu fet i el que feu i per

això us felicito en nom meu i també en nom de l'Església».

Uns 60 mossens i també el bisbe emèrit, Joan Piris, que va assistir a l'acte, van rebre un obsequi i la felicitació de Nadal.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Ferides (I)

Sabem que en qualsevol història familiar no hi manquen moments en els quals la intimitat dels éssers més estimats queda ofès pel comportament dels seus membres. Paraules i accions (i omissions!) que, en lloc d'expressar amor, el redueixen o, pitjor encara, el mortifiquen.

La buidor de l'amor conjugal escampa ressentiment en les relacions. I sovint la disgregació «cau al damunt» dels fills.

En la família tot està relacionat: quan la seva ànima està ferida en al-

gun moment, la infecció s'encomana a tots. I quan un home i una dona, que s'han compromès a ser «una sola carn» i a formar una família, pensen obsessivament en les pròpies exigències de llibertat i de gratificació, aquesta distorsió ataca profundament el cor i la vida dels fills. És cert, per altra part, que hi ha casos

en els quals la separació és inevitable. A vegades pot ser fins i tot moralment necessària, precisament quan es tracta de sostroure el cònjuge més feble, o els fills petits, de les ferides més greus causades per la prepotència i per la violència, per la humiliació i l'explotació, per l'allunyament i per la indiferència.

No manquen, gràcies a Déu, aquells que, sostinguts per la fe i per l'amor als fills, donen testimoni de la seva lleialtat a una relació en la qual creien, malgrat que semblava impossible de fer-la revivre. No tots els separats, però, senten aquesta vocació. No tots reconeixen, en la soledat, una crida que el Senyor els fa. Al voltant nostre trobem diferents famílies en situacions anomenades irregulars i ens fem moltes preguntes. Com podem ajudar-les? Com podem acompanyar-les?

(Dimecres, 24 de juny de 2015.)

Càritas Diocesana es reuneix per celebrar el Nadal

Un centenar llarg de persones, entre treballadors i voluntaris de Càritas i la seva empresa d'inserció sociolaboral Troballes, es van trobar dissabte 19 per celebrar el

Nadal. La trobada va començar amb la celebració de la missa a la parròquia de St. Llorenç que va lluir amb la seva nova il·luminació. En la dita Eucaristia diferents persones van participar

llegint les lectures, pregàries i aportant diverses ofrenes simbòliques.

El delegat de Càritas, Mn. Carles Sanmartín, va assenyalar en l'homilia tot referint-se al lema de la Campanya de Càritas espanyola, que diu «Practica la justícia», que «els cristians ens hem d'inspirar en la justícia de Déu i no en la humana. Aquella dona a cadascú no el que es mereix i s'ha guanyat, sinó el que necessita per desenvolupar-se com a persona humana».

En acabar els participants es dirigiren al menjador del Col·legi Episcopal on varen tenir un dinar de germanor que transcorregué en un bon clima de cordialitat.

REFLEXIONS

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

Cap al progrés integral (i II)

La concepció del món com un do, com un bé donat que cal servir i protegir és determinant a l'hora de relacionar-s'hi correctament. Des d'una concepció genuïnament cristiana, el món natural és creació de Déu, una realitat que procedeix d'Ell i que expressa, d'una manera plural, la seva majestuositat.

El mode com s'ha originat el món i l'evolució que ha tingut lloc al llarg dels diferents períodes de la història natural no escau ni a l'ètica ni a la teologia discernir-ho. Massa freqüentment s'han generat malentesos en la història, per causa d'una indefinició dels camps disciplinaris i de les metodologies.

Més enllà de les hipòtesis plausibles, no n'hi ha cap que pugui negar la tesi de què el món té un origen en una realitat fonamental que l'hagi causat. No és, doncs, insensat, comprendre el món com un do meravellós, com un espai entregat generosament per realitzar-hi l'aventura humana. L'experiència d'aquest do suscita en l'ésser humà admiració i, a la vegada, gratitud. Aquesta gratitud es tradueix en una actitud de respecte, de veneració, d'agraïment a qui l'ha fet possible.

Les generacions futures ens demanaran comptes per les decisions que hem pres durant el període d'història que ens ha tocat viure. Nosaltres ens lamentem, molt sovint, d'allò que van fer i desfer els homes que ens van precedir en el temps.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

Celebració de la festa de la Mare de Déu de Loreto

El bisbe de Lleida, Mons. Salvador, va presidir el 10 de desembre i per primera vegada, la festa de la patrona de Llardecans, la Mare de Déu de Loreto.

L'acte central fou la celebració d'una solemne Eucaristia a la capella del Santuari de Loreto, plena de gom a gom, presidida pel bisbe Salvador, concelebrant una dotzena de preveres, entre ells alguns fills del poble. En l'homilia, el Sr. Bisbe convidà els fidels a viure la fe en coherència de vida i prenent com a model a Maria: «... heu de viure i transmetre la vostra fe, que ha de tenir uns bons fonaments, com els de la Casa de Maria. Una fe que s'expressa en l'alegria i l'esperança». Mons. Salvador encoratjà els vilatans a continuar en la devoció envers la seva Mare i Patrona i manifestà la seva satisfacció per presidir per primer cop aquesta festa.

En el moment de l'Ofertori, amb el pa i el vi s'ofrenà també el Primer Oli

de la Cooperativa del poble, que porta el nom de la patrona, així com un ram de 50 roses vermelles de l'Associació de la Gent Gran de Llardecans amb motiu del seu 50è aniversari.

Després de les paraules d'agraïment del rector del poble al bisbe Salvador, la celebració com és tradició, va cloure amb el cant dels Goigs, interpretats per la coral parroquial que havia solemnitzat l'Eucaristia.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

25. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Fets 22,3-16 (o bé: Fets 9,1-22) / Sl 116 / Mc 16,15-18]. Conversió de sant Pau, apòstol, camí de Damasc (Fets 9,1-22); sant Bretanió, bisbe; santa Elvira, vg. mr.

26. □ Dimarts [2Tm 1,1-18 (o bé: Tt 1,1-5) / Sl 95 / Mc 3,31-35]. Sant Timoteu, bisbe d'Efes, i sant Titus (o Tet), bisbe de Creta, deixebles i col·laboradors de Pau (s. i); santa Paula (o Pola), viuda, deixeblla de sant Jeroni; sants Robert, Aleric i Esteve, abats de Citeaux.

27. ■ Dimecres [2S 7,4-17 / Sl 88 / Mc 4,1-20]. Santa Àngela de Mèrici (1470-1540), vg., fund. ursulines (Brèscia, 1535); sant Enric d'Ossó i Cervelló (Vinebre, Ribera d'Ebre - Gilet, València, 1896), prev., fund. de les teresianes (STJ); sant

Vitalià, papa (657-672); sant Emeri o Mer, abat de Banyoles; sant Julià, bisbe de Burgos.

28. □ Dijous [2S 7,18-19.24-29 / Sl 131 / Mc 4,21-25]. Sant Tomàs d'Aquino (†1274), prev. dominicà i doctor de l'Església, patró dels estudiosos i els estudiants, venerat a Tolosa de Llenguadoc; sant Flavià, soldat mr.; sant Tirs, atleta mr.; sant Julià, bisbe de Conca; sant Leòndes, mr.; beata Gentil Giusti, mare de família.

29. ■ Divendres [2S 11,1-4a.5-10a.13-17 / Sl 50 / Mc 4,26-34]. Sant Pere Nolasc (s. xiii), rel. barceloní, fund. mercedaris (OdeM); sant Valeri o Valer, bisbe de Saragossa i mr. (s. iv), venerat a Roda d'Isàvena; beat Manuel Domingo i Sol (Tortosa 1836-1909), prev., fund. dels

Operaris diocesans (OD); sant Sulpici Sever, bisbe; sant Julià, bisbe de Toledo; beata Arcàngela Giralani, vg. carmelitana.

30. ■ Dissabte [2S 12,1-7a.10-17 / Sl 50 / Mc 4,35-41]. Santa Martina, vg. i mr.; sant Adelelm (Lemes), bisbe de Burgos (benedictí, s. xi); santa Jacinta de Mariscotti, vg. terciària franciscana; sant Mucià Maria Wiaux, rel. La Salle; beat Sebastià Valfré, prev. congregació de l'Oratori.

31. ■ Diumenge vinent, IV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.). [Jr 1,5-5.17-19 / Sl 70 / 1C 12,31-13,13 (o bé: 13,4-13) / Lc 4,21-30]. Sant Joan Bosco (1815-1888), prev. de Torí, fund. congregacions salesianes (SDB), patró del cinema; santa Marcel·la, viuda.

AGENDA

► Diumenge, 24 de gener:

—Jornada de la Infància Missionera.

► Divendres, 29 de gener:

—18 h, Confirmacions a la Parròquia de Santa Teresina d'un grup de joves del Col·legi Episcopal i de la mateixa parròquia.

► Diumenge, 31 de gener:

—Visita Pastoral a la Vall d'Àger.

Diumenge III de durant l'any

▶ Lectura del llibre de Nehemies (Ne 8,1-4a.5-6,8-10)

En aquells dies, el sacerdot Esdras portà el llibre de la Llei en presència del poble reunit a la plaça de davant la porta de les Aigües, i des del matí fins al migdia el llegí davant de tothom: homes, dones i criatures capaces d'entendre-la. Tot el poble escoltava atentament la lectura del llibre de la Llei. Esdras, mestre de la Llei, estava dret dalt una tarima de fusta preparada expressament. Obrí el llibre a la vista de tot el poble, ja que des del lloc on era dominava tothom, i així que l'obrí, tot el poble es posà dret. Esdras beneí el Senyor, Déu gran, i tot el poble alçà les mans i respongué: Amén, amén. Després es prosternaren amb el front a terra, i adoraren el Senyor. Ell llegia ben clar el llibre de la Llei de Déu, i alguns levites n'exposaven el sentit perquè la lectura fos entenedora.

El governador Nehemies, el sacerdot Esdras, mestre de la Llei, i els levites que exposaven al poble el sentit de la Llei, digueren a tota la gent: «La diada d'avui és santa, dedicada al Senyor, el nostre Déu: no us entristiu ni ploreu», perquè tota la gent plorava mentre escoltava les paraules de la Llei. Els digué, doncs: «Aneu-vos-en ara. Mengeu i beveu de gust i repartiu-ne als qui no s'havien portat res, que la diada d'avui és santa, dedicada a Déu, nostre Senyor. No us entristiu, que el goig del Senyor serà la vostra força.»

▶ Salm responsorial (18)

R. *Les vostres paraules, Senyor, són esperit i són vida.*
És perfecta la llei del Senyor, / i l'ànima hi descansa; / és ferm el que el Senyor disposa, / dona seny als ignorants. R.

Els preceptes del Senyor són planers, / omplen el cor de goig; / els manaments del Senyor són transparents, / il·luminen els ulls. R.

Venerar el Senyor és cosa santa, / es manté per sempre; / els determinis del Senyor són ben presos, / tots són justíssims. R.

Les paraules que em surten dels llavis / i els pensaments que el meu cor medita, / que us siguin agradables, Senyor, / penyal meu, redemptor meu. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,12-14.27) (Versió abreujada)

Germans, el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit. Ara bé, el cos no consta d'un sol membre, sinó de molts. Doncs bé, vosaltres sou cos de Crist i cadascun formeu els seus membres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 1,1-4.4,14-21)

Són molts els qui han emprès la tasca d'escriure una narració dels fets ocorreguts entre nosaltres, guiant-se per l'ensenyament que hem rebut d'aquells que des del principi en foren testimonis de vista i després ho transmeteren de paraula. Havent pogut informar-me minuciosament de tot des dels orígens, jo també, il·lustre Teòfil, he decidit escriure-t'ho en una narració seguida, perquè coneguis la solidesa de l'ensenyament que has rebut. En aquell temps, Jesús se'n tornà a Galilea ple del poder de l'Esperit. La seva anomenada s'estengué per tota la regió. Ensenyava a les sinagogues d'ells i tothom el lloava. I se'n anà a Nazaret, on s'havia criat. El dissabte anà a la sinagoga, com tenia costum, i s'aixecà a llegir. Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplegà i trobà el passatge on hi ha escrit: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, ja que ell m'ha ungit per portar la bona nova als desvalguts, m'ha enviat a proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn de la llum, a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor.» Després plegà el volum, el donà a l'ajudant de la sinagoga i s'assegué. Tots els qui eren a la sinagoga tenien els ulls posats en Jesús. Ell començà dient-los: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Esclat.»

▶ Lectura del libro de Nehemías (Neh 8,1-4a.5-6,8-10)

En aquellos días, el sacerdote Esdras trajo el libro de la Ley ante la asamblea, compuesta de hombres, mujeres y todos los que tenían uso de razón. Era mediados del mes séptimo. En la plaza de la Puerta del Agua, desde el amanecer hasta el mediodía, estuvo leyendo el libro a los hombres, a las mujeres y a los que tenían uso de razón. Toda la gente seguía con atención la lectura de la Ley. Esdras, el escriba, estaba de pie en el púlpito de madera que había hecho para esta ocasión. Esdras abrió el libro a la vista de todo el pueblo —pues se hallaba en un puesto elevado— y, cuando lo abrió, toda la gente se puso en pie. Esdras bendijo al Señor, Dios grande, y todo el pueblo, levantando las manos, respondió: «Amén, amén.» Después se inclinaron y adoraron al Señor, rostro en tierra. Los levitas leían el libro de la ley de Dios con claridad y explicando el sentido, de forma que comprendieron la lectura. Nehemías, el gobernador, Esdras, el sacerdote y escriba, y los levitas que enseñaban al pueblo decían al pueblo entero: «Hoy es un día consagrado a nuestro Dios: No hagáis duelo ni lloréis.» Porque el pueblo entero lloraba al escuchar las palabras de la Ley. Y añadieron: «Andad, comed buenas tajadas, bebed vino dulce y enviad porciones a quien no tiene, pues es un día consagrado a nuestro Dios. No estéis tristes, pues el gozo en el Señor es vuestra fortaleza.»

▶ Salmo responsorial (18)

R. *Tus palabras, Señor, son espíritu y vida.*

La ley del Señor es perfecta y es descanso del alma; / el precepto del Señor es fiel / e instruye al ignorante. R.

Los mandatos del Señor son rectos / y alegran el corazón; / la norma del Señor es límpida / y da luz a los ojos. R.

La voluntad del Señor es pura y eternamente estable; / los mandamientos del Señor son verdaderos / y enteramente justos. R.

Que te agraden las palabras de mi boca, / y llegue a tu presencia el meditar de mi corazón, / Señor, roca mía, redentor mío. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 12,12-14.27) (Versión abreviada)

Hermanos: Lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo. Todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu. El cuerpo tiene muchos miembros, no uno solo. Pues bien, vosotros sois el cuerpo de Cristo, y cada uno es un miembro.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 1,1-4;4,14-21)

Muchos han emprendido la tarea de componer un relato de los hechos que se han verificado entre nosotros, siguiendo las tradiciones transmitidas por los que primero fueron testigos oculares y luego predicadores de la palabra. Yo también, después de comprobarlo todo exactamente desde el principio, he resuelto escribírtelos por su orden, para que conozcas la solidez de las enseñanzas que has recibido.

En aquel tiempo, Jesús volvió a Galilea con la fuerza del Espíritu; y su fama se extendió por toda la comarca. Enseñaba en las sinagogas, y todos lo alababan. Fue a Nazaret, donde se había criado, entró en la sinagoga, como era su costumbre los sábados, y se puso en pie para hacer la lectura. Le entregaron el libro del profeta Isaías y, desenrollándolo, encontró el pasaje donde estaba escrito: «El Espíritu del Señor está sobre mí, porque él me ha ungió. Me ha enviado para anunciar el Evangelio a los pobres, para anunciar a los cautivos la libertad, y a los ciegos, la vista. Para dar libertad a los oprimidos; para anunciar el año de gracia del Señor.» Y, enrollando el libro, lo devolvió al que le ayudaba y se sentó. Toda la sinagoga tenía los ojos fijos en él. Y él se puso a decirles: «Hoy se cumple esta Escritura que acabáis de oír.»

COMENTARI

Cal reconèixer la solidesa de l'ensenyament rebut

Esdres llegia ben clar el llibre de la Llei de Déu i uns levites n'exposaven el sentit perquè la lectura fos entenedora. També avui «l'Església no deixa mai de prendre el Pa de Vida de la Taula, nodrint-se'n i distribuint-lo als fidels: tant el Pa de la Paraula com el Cos de Crist» (DV 21).

Perquè «el fonament de tota espiritualitat cristiana autèntica i viva és la Paraula de Déu anunciada, aollida, celebrada i meditada a l'Església» (VD 121), que és la comunitat dels qui escolten la Paraula de Déu per a viure-la i, a la mesura que la van vivint, la van entenent millor.

El guiatge de la Paraula de Déu configura la vida dels qui pel baptisme *som cos de Crist*. Per això cal *que tots els membres tinguin la mateixa sol·licitud els uns pels altres; i quan un membre sofreix, sofreixin amb ell tots els membres*.

L'evangelista Lluc escriu per donar a conèixer la solidesa de l'ensenyament rebut.

Quin és el centre sòlid de l'ensenyament rebut pels cristians de llavors i els d'ara?

Al centre hi ha una persona —*Jesús*— amb un missatge: *proclamar l'any de gràcia del Senyor*.

El discurs programàtic de Jesús es basa en *Is 61: L'Esperit del Senyor reposa sobre meu: m'ha ungit per portar la Bona Nova als desvalguts; m'ha enviat a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor*.

Jesús, comentant el text profètic, afegeix la referència a les notícies sobre *els fets ocorreguts entre nosaltres* amb ell mateix de protagonista: *Això que sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Esclat*.

«Això» es refereix a què Jesús, *Ungit amb Esperit Sant, passà fent el bé i guarint els oprimits pel diable perquè Déu era amb Ell* (Ac 10,38).

Igualment avui ser deixebles de Crist implica seguir el seu mateix estil de vida: *passar fent el bé amb obres de misericòrdia tant corporals com espirituals i guarint els oprimits*.